

ЛИСИЧКА ТА ЖУРАВЕЛЬ

Були собі лисичка й журавель.
Ото й зустрілися якось у лісі.
Та такі стали приятелі!

Кличе лисичка журавля до себе
в гості:

– Приходь, – каже, – журавлику,
приходь, лебедику! Я для тебе – як для
себе. Я для тебе – як для себе.

От приходить журавель на
ласка-ві запросини.

А лисичка наварила кашки з
молоком, розмазала по тарілці та й
припрошує:

– Призволяйся, журавлику, при-
зволяйся, лебедику!

Журавель до кашки – стукав,
стукав дзьобом по тарілці – нічого не
вхопить.

А лисичка як узялася до страви

— лизь та лизь гарненько язиком,
поки сама всю кашу чисто вилизькала.

Вилизькала та до журавля:

— Вибачай, журавлику, — що
мала, тим тебе й приймала, а більше
нема нічого.

— То спасибі ж, — мовить жу-
равель. — Приходь же, лисичко, тепер
ти до мене в гості.

— А прийду, журавлику, прийду,
лебедику!

На тому й розійшлися.

От уже лисичка йде до журавля
в гостину. А журавель наварив такої-
то смачної страви: узяв і м'яса, й кар-
топельки, й бурячків — усього-всього,
покришив дрібненько, склав у гле-
чичок з вузькою шийкою та й каже:

— Призволяйся, люба приятель-
ко, не соромся!

От лисичка до глечика — голова
не влазить! Вона сюди, вона туди,

вона й боком, і лапкою, і навстоячки,
і зазирати, й нюшити... Нічого не
вдіє!

А журавель не гуляє: все
дзьобом у глечик, усе в глечик.
Помаленьку-помаленьку – та й поїв,
що наварив. А тоді й каже:

– Оце ж, – каже, – вибачай,
лисуню, що мав, то тим і приймав. Та
вже більше нічого не маю на гостину.

Ох і розгнівалася ж лисичка! Так
розсердилася, що й подякувати за-
була, як годиться, чемним будши.

Так-то їй журавлева гостина до
смаку припала.

Та від того часу й не приятелює
з журавлями.

